

***Que el camí recorregut m'empenyi endavant
seguint les teves passes!***

***“Quan us reuniu, que cadascú doni el que té: un salm, un ensenyament,
una revelació, el do de parlar en llengües o bé d'interpretar-les; però que
tot serveixi per a edificar els altres.” (1Co 14, 26)***

Riure és arriscar-se a semblar estúpid.
Plorar és arriscar-se a semblar sentimental.
Desitjar una persona és arriscar-se a comprometre's.
Expressar sentiments és arriscar-se a ser jutjat.
Exposar els teus somnis, davant les multituds,
és arriscar-se a fer el ridícul.
Fer front a les adversitats és arriscar-se a fallar.

Però cal arriscar-se!

Perquè el perill més gran a la vida
és no arriscar-se.
La persona que mai no arrisca,
no fa res,
no té res,
és no res.

Vol evitar el sofriment i la pena,
però no pot aprendre a
sentir,
estimar,
canviar
i créixer.

És un esclau ben encadenat als seus dubtes.
Només la persona que s'arrisca és lliure!

16 de juny de 2010